

Já, příslušník Četnické pátrací stanice Praha slibuji, že budu vždy vystupovat tak, aby mé chování a vystupování na veřejnosti budilo dobrý dojem a dělalo dobré jméno Četnické pátrací stanici Praha. Slibuji, že budu plně respektovat tento kodex a vysnažím se co nejvíce prosazovat tradice toho kterého ozbrojeného bezpečnostního sboru, jehož jsem v rámci ČPS Praha příslušníkem. Tradice tyto budu se snažiti co nejvíce oživit, šířiti mezi lidem a nikdy na ně nezapomenu.

„Už jako malé dítě, když jsme si u nás v Chebu hráli na vojáky a četníky, jsem byl ze všech kluků nejlíp vybavený. Měl jsem totiž modrou esenbáckou čepici. Byla po dědečkovi, který sloužil u četnictva od roku 1935, sloužil i za protektorátu a po roce 1945 u SNB. A odtud asi pochází můj dnešní koníček, nebo spíš by se dalo říct kůň,“ pokyvuje hlavou současný předseda klubu Četnické pátrací stanice Praha mjr. Bc. Radek Galaš.

Diplomová práce Radka Galaše na závěr studií na Policejní akademii v roce 1999 byla na téma: Historie policie od roku 1918 do roku 1938 včetně porovnání použití zbraně a donucovacích prostředků tenkrát a dnes, včetně právního stavu a podobně. Tenkrát se seznámil s Michalem Dlouhým, kterému se říká „táta Četnických humoresek.“ Vedli spolu dlouhé diskuse, povídali si o historii četnictva, každý z nich měl prostudovaný nejen jeden historický materiál, znali starší předpisy a příručky, rozeznávali detaily jednotlivých uniforem, přibližně věděli, jak prvorepublikoví četníci žili, jak služebně fungovali. Předpisy a příručky je ale jedna věc, život druhá a většinou je trochu o něčem jiném. Radek Galaš se o historii četníků začal opravdově zajímat a jeho zájem šel tak daleko, že se mu podařilo narazit na klub Vojenské historie pod názvem Gardekorps. To byl první klub v naší republice, který se zajímal o československé četnictvo a policii první republiky. Pořádali také různé akce a několika z nich se Radek zúčastnil. Například v roce 2000 akce zvané „Barikáda v Nuslích“ na počest výročí Pražského povstání. Na tuhle krásnou akci si Radek pořídil první vlastní četnickou uniformu, brigádyru si dokonce vlastnoručně ušil. Pravda, měl potom pár puchýřů na čele, byla ušitá trochu neuměle, ale účel splnila.

Obrovský zájem o historii četnictva vedl mjr. Galaše do dalšího klubu, který se ale zajímal převážně o československé legionáře, a tam se začala štěpit skupinka lidí, kteří měli zájem výhradně se zabývat četnictvem a policií. Ono to bohužel nejde vždy skloubit s legiemi, i když provázanost je obrovská. Vždyť v legiích byli chlapi ze zemí Koruny české, zhruba kolem tisícovky jich později vstoupilo do policie a četnictva.

„Díky populárním Četnickým humoreskám nás lidé, když jsme byli oblečení ve stejnokroji, poznávali. A tenkrát jsme zalo-

STAVOVSKÁ ČEST

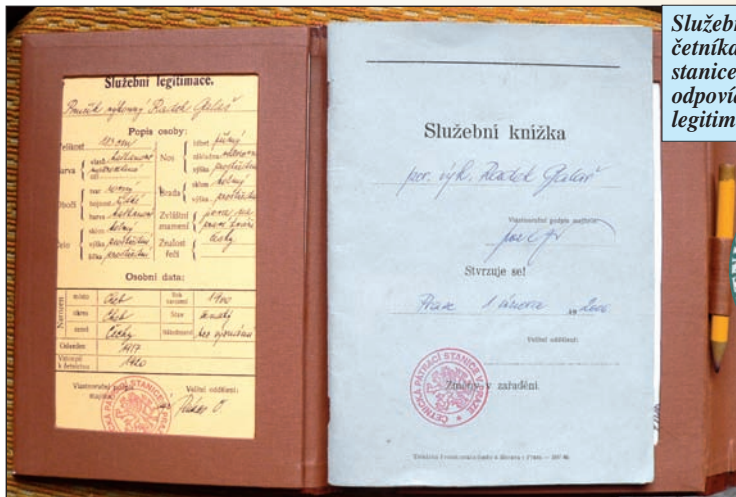
žili Četnickou pátrací stanici Praha. Bylo to právě v době, kdy Četnické humoresky běžely v televizi. Byli jsme už „velkými znalci“ uniform, měl jsem za sebou už také první a zatím poslední vydanou knížku na téma stejnokrojů, znali jsme každý detail a vadilo nám, že právě v Četnických humoreskách jsou stejnokroje, které se vyznačují některými nedostatky hlavně v detailech. Seriál je pro diváky určitě užasný, nic mu tento nedostatek neubírá na tom, že oživuje tradice a ukazuje, že tehdejší chlapi v uniformách byli opravdoví chlapi, schopní, chytří, úspěšní a přitom lidští. Řekli jsme si tedy, že kritizovat umí každý, že se pokusíme ukázat, jak to má vypadat, založili jsme klub ČPSP – samostatné občanské sdružení, a začali jsme vyvíjet činnost. Během roku se nám podařilo zajistit stejnokroje, které působí velmi věrohodně včetně správně používaných distinkcí, odznaků, zbraní a další výstroje,“ popisuje vznik klubu mjr. Galaš.

Klub má za sebou několik úspěšných a zajímavých akcí. Například Rozhlas 2005 byla akce doslova unikátní. Byla to rekonstrukce z období Pražského povstání, obsazení Československého rozhlasu. Akce pro-

Jeden z pamětníků boje o Československý rozhlas společně s hlídkou Četnické pátrací stanice Praha stojí čestnou stráž u památníku před rozhlasem

bíhala v reálném prostředí za účasti více než 130 účinkujících v dobovém oblečení a odhadem kolem 10 000 diváků. Samozřejmě, že celá akce byla uspořádána ve spolupráci s Českým rozhlasem. Ve spolupráci s ČT byl panem režisérem Bonaventurou z rekonstrukce natočen dokumentární film. Je to takové první zhodnocení přínosu

Služební knížka dnešního četníka z Četnické pátrací stanice Praha přesně odpovídá služební legitimaci z první republiky

Při významných výročích stojí četníci i policisté čestnou stráž u pomníčků padlých za osvobození naší vlasti

četnická hlídka 1935

četnická hlídka 2005

policie k osvobození, o kterém se dosud moc nemluví.

V loňském roce uspořádal klub rekonstrukci událostí v pohraničí pod názvem Krajková 2006. Akce Gossengrün 1938 (Krajková u Sokolova) si kladla za cíl připomenout lidem v pohraničí osudné události ze září 1938. Zákeřnou střelbou ze zálohy zde přišlo o život pět vojáků Československé armády a jeden příslušník četnického sboru. Součástí akce byla velká bitva o radnici, na závěr proběhl pietní akt u pamětní desky.

Všechny tyto akce mají jednoho společ-

ného jmenovatele, a to jsou dějiny Policie ČR. Ty nevznikly v roce 1993 rozdělením státu, ale trvají minimálně od roku 1918.

Veškerá činnost klubu směřuje k tomu ukázat, že P ČR má svoje tradice, má na co navazovat a že je důvod mít profesní hrdost a stavovskou čest.

„Porádáme i mnohé akce pro děti a mládež,“ pokračuje mjr. Galaš. „Ale zjistili jsme, že mládež je zvyklá na akční filmy, ze kterých si zapamatuje i každou hloupost, ale nějakou přednáškou o tom, že náš národ hrdinně bojoval proti útlaku, nemáme šanci

je zaujmout. A že na to musíme jinak. Začali jsme tedy připravovat ukázky. Zpravidla je to krátký, zhruba hodinový film ve kterém se střídá, bojuje, krvácí, jsou tam ranění i mrtví, děti jsou vtaženy do děje takovým způsobem, že si ho zapamatují. Chceme v nich vyvolat zájem, aby si samy začaly klást otázky – co se vlastně stalo v tom roce 1938, nebo jak to bylo s povstáním Pražanů na konci války apod.“ vysvětluje Radek Galaš.

Být členem klubu Četnické pátrací stanice Praha není jen tak jednoduché. Klub má přísnou hierarchii. Má svého velitele, zástupce, strážmisty, četníky na zkoušku, tak jak tomu bylo za první republiky. Uchazeč, který chce být členem klubu, vstoupí jako četník na zkoušku s tím, že dostane nejnižší hodnost. U civilistů je to hodnost od vojína po četaře, pokud je to policista, dostane závodčího a má roční zkušební lhůtu. V té musí ukázat, jaký je jeho skutečný zájem o věc. Na akcích, kde členové vystupují ve stejnokrojích, se také musejí patřičně chovat. To k tomu patří a vždycky patřilo. Pokud šlo o vystupování a stavovskou čest, byli jak policisté, tak četníci nesmírně hrdí a podle toho také vystupovali a chovali se. Klub se snaží tyto tradice dodržet.

„Když se mě někteří kolegové ptali, jak to děláme, že nám naše ženy trpí takového nákladného a náročného koníčka, vysvětlil jsem jim, že jsme je jednoduše do naší činnosti zapojili. Zapojili jsme i děti. Na celou řadu akcí jezdí s námi. My při rekonstrukcích, aby byly věrohodné, potřebujeme i civilisty, ženy, děti. Snažíme se vytvářet reálné prostředí, a v tom nám pomáhají. Není to jen o tom jít si někde zastřílet. U žen je to také o módě. A třeba móda 30. let se ženám moc líbí, líbí se jim se dobově oblékat. Když se k tomu přičte tehdejší muzika a chování tehdejších mužů v uniformě, ženy se rády zúčastňují. Děláme i to, že si vyrazíme na ples třeba Správy hl. m. Prahy, ženy v dobových šatech a my v uniformách, a moc se nám to líbí,“ usmívá se Radek.

Chceš být hrdý na svoji profesi? Ano, tady máš důvody, proč být hrdý. Jedním z těch důvodů je, že policie má své tradice. Skoro nikdo dnes neví, že naše policie a četnictvo z první republiky se proslavilo v celém světě např. mechanoskopii, zahájili jako jedni z prvních boj proti drogám, byli jsme jedním ze zakládajících členů Interpolu. To všechno chce klub Četnické pátrací stanice Praha propagovat, a ještě mnohé další záležitosti, například zmapovat osudy padlých a popravených četníků a policistů, ale i shromažďovat příběhy těch, kteří po roce 1993 položili svůj život ve službě.

Mezi akce, které klub uspořádal, patří i výstava v Muzeu P ČR pod názvem Legionáři – policisté a četníci, věnovaná právě policistům a četníkům ve službách vlasti a jejich podílu na budování a ochraně státu.

Více se o činnosti Četnické pátrací stanice Praha dozvíte na www.patracka.cz

Dagmar LINHARTOVÁ
Foto Václav ŠEBEK